

Pokoj těm, kdo nejsou andělé

Zpívejte Hospodinu novou píseň; zpívejte o tom, co pro nás udělal. Před očima všech lidí ukázal svou spravedlnost a nabídl ji k životu i nám.

J 20,11-18 Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: "Proč pláčeš?" Odpověděla jim: "Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili." Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?" V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: "Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená 'Mistře'. Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratrům a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu." Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl."

Ef 1,20-23: Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.

Bůh ví, že nejsme žádní andělé. Ujímá se obyčejných lidí a sám se kvůli nám stal obyčejným a pozval nás na cestu, abychom ho následovali. To proto, aby se utrpení a smrt vymkly dábel'skému prokletí a abychom se k tomu mohli připojit: i ve zkouškách (v těch vyhraných, ale i v těch prohraných), ba i ve

smrti patříme Bohu, jenž nám tudy prošlapal cestu a doprovází nás.

Ježíš byl obyčejný jako my. Lidi ho trápili, pak i zabili a najednou byla tma: v lidských srdcích i všude kolem. Pohřbili ho - a teď začíná svítat, začíná den a snad se i v těch srdcích rozsvítí.

Žena jménem Marie šla ke hrobu a plakala. „Ondesli mého Pána a já nevím kam,“ naříkala. To je obrázek naší víry dodnes: chceme Ježíše následovat, jenže řekněte jak, když nevíme, kde je?

Víra má docela velká očekávání. Vypravěč Jan to připomněl hned v úvodní kapitole, když mluvil o pravém světle, jež svítí do tmy a tma ho nepohltila. Teď to pravé světlo ukřižovali a pohřbili a uvidíme, jak to s těmi Božími sliby bude. Hrob je prázdný (tma přece Ježíše nepohltila), jenže Marie, jež se tam šla podívat, kvůli tomu pláče, protože se v tom vůbec nevyzná.

„Jsem z toho zmatená, pane, někam ho odnesli. Jestli víš, kam ho dali, řekni a já tam půjdu,“ řekla Marie Ježíšovi (v domnění, že mluví se zahradníkem).

On jí v odpovědi oslovil jménem, a tak je pokračování velikonočního příběhu nejen jeho věcí, ale už i její a klidně si tam místo jejího jména představte svoje. Takže je i na nás, jak to bude pokračovat dál. Víra neznamená, že se v tom vyznám, víra znamená, že důvěřuju. Není přitom tak důležité, s jakou výbavou do toho jdu. Marie učedníkům řekla: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ Protože nejde tolik o to, co do víry přinášíme, ale o to, co uslyšíme, o to, čemu říkáme Boží slovo.

Bůh vám nabízí život, tak berte a žijte. Nabízí vám svobodu, tak se za ní pusťte. Bude však třeba, abyste se nechali vysvobodit z břemen, která vám v tom brání. Třeba když se bojíte neúspěchu a selhání. Nebo lidí. Nebo samoty. A smrti. Strach člověka ochromuje, láska naopak vysvobozuje a lásku nám Bůh dopřává a někdo z lidí nám ji vyřizuje a taky my jim. Vypadá to snadno, ale pletou se do toho překážky, třeba když nám sebevědomí nakyne do pýchy nebo se smrskne do mindráků a když nás pronásledují viny, které máme na kontě my nebo ti druzí. Bůh však ví, že

nejsme andělé a stal se kvůli tomu obyčejným jako my.

Příhodnou odpovědí na Boží nabídku je důvěra. Najdou se lidé, kterým to přijde všední a dali by přednost někomu, kdo je přizve k nějakému nábožnému a nepřemýšlivému blouznění, což jistě mohou, ale je dobré zvážit ještě jednu okolnost: Kolem vás jsou celé zástupy těch, kdo o vás projevují zájem, tedy přesněji řečeno se zajímají o to, co máte v peněženke. Nebo o váš volební hlas. Podle toho vám budou lichotit a slibovat či vyhrožovat a lhát – ale to pořád ještě projevují zájem o něco, co díky vám můžou získat nebo co z vás můžou vytřískat, ale tím ten zájem končí. Evangelium však znamená, že u Boha je to jinak, protože stojí opravdu o vás. I když nejste zrovna andělé, to on však ví. Do vztahu s vámi nabízí věrnost a spolehlivost; co s tím uděláte, to je na vás.

Evangeliem vypráví, že Marie Ježíše nepoznala. Ne že by vypadal úplně jinak, spíš je to tak, že v takové chvíli máme vlčí mlhu: když se řekne Pán světa nebo Král králů, koho by napadlo, že to má být on, obyčejný mistr, kterého lidi ukřižovali? Tak možná proto ho nepoznala.

Pak byli učedníci jednou spolu a radši se zamkli, protože člověk nikdy neví. Strach vám zmenší životní prostor na mrňavý kumbál, ale najednou tu byl Ježíš, řekl jim „Pokoj vám“ a tím se ten scvrklý životní prostor zase zvětšil, jak to jen láska umí. Jeden tenkrát chyběl, Tomáš, a že prý dokud si nesáhne, neuvěří. Máme to tak dodnes: že prý dokud Bůh neprokáže to či ono, nedá se v něj věřit.

Boží odpovědí na to je láska, jež nezůstala za dveřmi, a přání pokoje, který není vyhrazen jen andělům. Kdo tu odpověď zmešká, tomu zbude jen neduživá naděje a k tomu asi i strach z lidí (protože jsou jiní nebo odjinud a jsou hroziví) a ten mu smrskne životní prostor do kumbálu, kde mu nebude dobře. Tak mu zkuste popřát tu lásku, již je škoda nechat za dveřmi, a pokoj, který nám umí dopřát jen Bůh. Víc v našich silách není, ale ten, jenž je

hlavou celé církve, umí přivést k naplnění i to, co my neumíme.
požehnání

Boží pravda, kterou žádná temnota nezahalí, ta ať vám svítí na cestu, kdybyste bloudili; ať vás provází, kamkoli půjdete.

Boží naděje ať je vám budoucností, tam kde jiní nevidí nic než tmu, beznaděj a konec; ať vás chrání před strachem z lidí i z příštích dnů a let.

A Boží láska, bez které se životní zahrada mění v poušť, Boží láska ať oživuje vše dobré, co třeba už i skomírá; ať vám dodává chuť do života, radost z toho, že tu můžeme být, dokonce spolu, a ať vás naplní pokojem.

Amen.